

LAUREN BLAKELY

Marele

DA

Midnight Books
BUCUREȘTI, 2022

DESPRE

Iată ce trebuie să știți despre mine – sunt înstărit, bine dotat și îmi place să spun glume. Femeilor le place un tip care le face să râdă – și nu de mărimea penisului său, nu la asta mă refer. Nu, vor ca amuzamentul să fie garnisit cu ceva... uriaș, ca să nu mai vorbim și despre loialitate. Posed toate astea, plus un cont mare în bancă, mulțumită afacerii mele în domeniul construcțiilor, care este în plină expansiune. Da. Știu cum să-mi folosesc toate uneltele.

Pe scenă intră Natalie. Fierbinte, sexy, inteligentă și noua mea asistentă. Ceea ce o face să fie total inaccesibilă... Hei, sunt un tip decent. Serios. Mă străduiesc să stau departe de genul de tentații pe care ea le aduce la muncă.

Până într-o noapte în Vegas... Mda, ați mai auzit-o pe asta. Vești proaste pe frontul afacerilor, ne înecăm tristețea în prea multe Harvey Wallbangers, apoi i-o trag. În camera mea de hotel. În camera ei de hotel. În spatele aparatului de jocuri mecanice Titanic de la Flamingo (nu întrebați!). Și, înainte de a putea să o fac să mai spună încă o dată „Ah, Dumnezeu, chiar acolo, DA!”, amândoi zicem da – marele „da” – într-o capelă de pe marginea drumului, în fața unui tip cu perciuni falși și o costumație de un auriu strălucitor.

Dar se pare că ceea ce s-a întâmplat în Vegas nu a rămas în Vegas. Iar acum, mădularul nu mai stă în

pantaloni când ea se află prin preajmă. Încerc să rezist. Sincer. Dar, cu cât încercăm mai mult să ne ținem mâinile la locul lor, cu atât mai mult sfârșim din nou dezbrăcați și cu atât mai mult vreau să-mi petrec timpul cu ea și când sunt complet îmbrăcat.

Acum, întrebarea este... o iau pe această femeie să îmi fie fostă soție?

PROLOG

A fost odată ca niciodată un băiat, a fost și o fată, și s-au întâmplat niște lucruri nebunești.

Sfârșit.

-
-
-
-
-
-
-

Doar glumeam.

Sunt genul de tip care oferă servicii complete și nu aș sări niciodată peste partea bună. Când spun o poveste de genul „n-o să-ți vină niciodată să crezi ce s-a întâmplat”, o marchez cu garanția mea personală că primești întregul biscuit Oreo, de la delicioasele napolitane de ciocolată până la umplutura dulce de cremă. Și vă rog, vă încurajez să o devorați pe toată, fiecare bucățică apetisantă a poveștii.

Ca, de exemplu, atunci când ne-am dat în roller-coaster și am aflat exact de ce unii oameni țipă din toți răunchii pe pantele descendente.

Sau povestea cu partida rapidă de sex din spatele aparatului de jocuri de noroc, când cineva a tras trei cireșe în timp ce eu i-am tras-o ei.

Totuși, nu sunt sigur că vreunul dintre aceste momente a surclasat după-amiaza cu scara de zugrav.

Ce? Nu aveți nicio fantezie cu scări de zugrav? Veți avea în curând, și nu veți mai privi vreodată la fel treapta cea mai de sus a unei astfel de scări.

Dar, între toate acele lucruri atât de nebunești încât ar trebui să fie ilegale, pe care nu le-aș fi putut prevedea nici în cele mai îndrăznețe visuri ale mele – și, credeți-mă, nu există nicio lege acolo, sus, între urechile mele –, au existat și niște chestii foarte reale.

Genul de real care îți sfârtecă inima cu drujba.

Care aproape că ți-o smulge din piept.

Asta mi s-a întâmplat și mie.

Așa că acum, după aproape șaiszeci și nouă de zile petrecute cu ea – iar ironia acestui număr *nu* îmi scapă –, mă aflu *aici*.

Pe treptele tribunalului. Ea urcă. Eu cobor.

Mă întind spre brațul ei. O apuc de mână.

– Așa se termină totul?

Vocea-mi abia dacă seamănă cu a mea.

Și a ei este o șoaptă.

– Tu să-mi spui.

Aș putea să vă spun că sunt un jucător. V-aș putea spune că am o sculă mare, un trup tare ca piatra și o inimă de aur. Dar nu sunteți aici pentru CV-ul meu. În plus, ați mai auzit povești despre cuceritorul care a fost îmblânzit.

Nu ați auzit-o pe asta însă.

Avertisment: Nu dezvălui în avans ce se va întâmpla, așa că va trebui să vă puneți centura de siguranță și să vă bucurați de călătorie.

Singurul lucru pe care vi-l pot spune este că finalul poveștii noastre este unul la care nu v-ați aștepta nici măcar o secundă.

1

Am să vă spun un mic secret despre bărbați. Când vedem o gagică de care ne place, toți spunem că este-n limbă după noi. Nu contează cine este femeia, care ar putea fi situația ei sau dacă avem măcar o idee cât de mică dacă este sau nu adevărat. Pur și simplu, o spunem.

Cum ar fi chiar acum.

Floyd, tipul roșcat căruia i-a luat cu trei zile mai mult decât era cazul să aducă balamalele pentru acest apartament luxos din Upper East Side, și-a pus un cot pe tejghea și vorbește în gura mare. Probabil simte nevoia de o pauză după marele efort de a nu respecta un termen-limită. Eu, pe de altă parte, sunt hotărât să-l respect, așa că lucrez în continuare, înșurubând balamalele într-o ușă de dulap pentru una dintre clientele mele.

O clientă despre care Floyd crede că e *în limbă după cârnatul lui*.

Cuvintele lui. Nu ale mele.

— Wyatt, ai văzut cum s-a holbat Lila la mine când am intrat? spune el în timp ce își ia băutura energizantă cu negru și verde, o dă peste cap, apoi își șterge gura cu mâna, lăsând o dâră de picături pe ciocul lui înspicat cu roșu.

— Hmm. Cred că am ratat acel moment, răspund eu, și mă bucur că, în acest moment, Lila este jos, în sala de sport a clădirii, și nu-l poate auzi.

— Îți spun eu, gagicile fac coadă pentru mine la fiecare lucrare, zice Floyd, umflându-și pieptul.

Ridic dintr-o sprânceană în timp ce răsucesc șurubelnița și îi dau cea mai bună replică seacă pe care o am.

— Această coadă de femei... ai spune că se extinde dincolo de ușă și pe holul casei fiecărui client?

El încuviințează din cap, de parcă și-ar crede prostiile. Evident, sarcasmul trece neobservat pe lângă Regele Cârnaților Fierbinți.

— Absolut. Aș putea să le am toată ziua. Fix una după alta. De asta lucrăm în domeniul ăsta, nu-i așa, frate?

Ridică un pumn ca să ne salutăm, dar am mâinile ocupate, așa că doar spun:

— Pentru coadă?

El încuviințează din cap.

— Cea mai bună coadă pe care am avut-o vreodată. Nimic nu se compară cu un ciocan în mână pentru a țintui puicuțele.

Râd la această afirmație de o prostie incredibilă. Pentru că exact pentru cozile de femei am intrat în domeniul construcțiilor de case. *Deloc*.

— Probabil că nici măcar n-ai obosi vreodată. Ai o vigoare constantă? Îl întreb, încurajându-l în timp ce trec la următoarea balama, distanțând-o uniform de-a lungul părții din spate a ușii.

— O, da! Dar uite care este chestia. Asta este regula de aur a domeniului în care lucrăm, adaugă el, apoi își apasă degetul pe buze.

„Ah, ce noroc pe capul meu. O să-mi dezvăluie secretul lui.”

— Sunt înnebunit după reguli. Spune-mi, spune-mi, zic eu ca un acolit plin de nerăbdare.

— Regula de aur este următoarea: poți să te culci cu clienții, dar nu poți să te culci niciodată cu asistenta ta.

— Chiar așa? spun cu o voce perfect serioasă, ca și cum tocmai ar fi împărțășit înțelepciune venită de pe muntele Olimp.

Floyd încuviințează din cap cu înțelepciune.

— Ai încredere în mine. Învață din greșelile mele. Mi-am pierdut cea mai bună asistentă din Univers când nu mi-am putut ține mâinile departe de fundul ei mișto, spune el, apoi oftează melancolic în timp ce privirea îi alunecă spre tavan. Probabil își amintește de obrajii ei dulci. O asistentă bună valorează cât greutatea ei în aur. Își atinge pieptul cu degetul. De aceea, noua mea asistentă este o bunicuță cu părul cărunt. Asta înlătură cu totul tentația.

Termin de înșurubat balamalele pe ușă și iau autofiletanta din centura de scule. Îndreptând-o către el, mă uit în ochii lui.

— Dar gândește-te la asta... Îmi las vocea să se stingă ușor, fac o pauză încărcată, apoi spun: Ce s-ar întâmpla dacă așa fi interesat de vulpile argintii?

Face ochii cât cepele, iar cuvintele îi ies seci și nesigure:

— Ești?

— Absolut. Sunt un tip care oferă șanse egale.

Nu mă pot abține să nu fac mișto de el, așa că îi dau înainte, oferindu-i la rândul meu pe tavă o porție mare de lăudăroșenie.

— Îmi mențin barca pe linia de plutire și, dă-mi voie să-ți spun, consider că bunicuțele sunt foarte mișto. Vorbim despre un șir întreg de sexoase. Numai pensionare cât vezi cu ochii. Nu-mi pot ține mâinile la distanță.

1 În original, *silver fox* (engl.) — argou pentru femeile în vârstă (n. tr.).

— Tu știi. Bine că nu ai o bunicuță care să răspundă la telefoane, altfel ai fi belit-o în stil mare.

— Țsta a fost un joc de cuvinte intenționat, nu? Las autofiletanta jos, sprijin ușa de teighea și îmi cobor vocea. Dar știi, Floyd, mai există o opțiune, spun, iar acum e rândul meu să mă aplec, să cobor vocea și să-mi transmit genialitatea.

— Da?

Practic salivează pentru ceea ce crede, fără îndoială, că va fi un pont în ceea ce privește sexul la birou.

Mă îndrept de tot de spate. Am 1,90 și sunt mai înalt decât el.

— Ai putea – îmi păstrez tonul egal și ușor –, de exemplu – iau o ultimă pauză –, să-ți ții mădularul în pantaloni la serviciu.

Întregul apartament se cufundă în liniște. Floyd se scarpină în cap. Își încruntă sprâncenele și spune nedumerit:

— Ha?

Aparent, sfatul meu îi este atât de străin, încât aș fi putut la fel de bine să vorbesc turcește.

— Oricum, este timpul să plecăm, Floyd. Trebuie să termin treaba asta la timp pentru Lila, care nu este în limbă nici după cârnatul tău, nici după tâmpeniile tale.

Îl bat prietenește pe spate, îi mulțumesc pentru livrarea întârziată a balamalelor și îl trimit la plimbare.

Câteva ore mai târziu, mi-am terminat treaba pe ziua de azi, exact când o Lila plină de energie vine acasă de la sala de sport, cu un pas săltăreț, îmbrăcată în colanți și teniși. Îi arăt la ce am lucrat în această după-amiază pentru remodelarea bucătăriei și o pun la curent cu ce mai trebuie făcut mâine, pe măsură ce mă apropiu de ultima parte a lucrării.

— Totul se conturează atât de frumos, spune ea în felul ei plin de energie. Faci o treabă extraordinară! Și mă bucur atât de mult că Natalie a reușit să strecoare în programul tău această renovare. Știu că ai programul extrem de încărcat, dar ai avut recomandări atât de bune, iar eu trebuia să am parte de tot ce este mai bun pentru casa mea.

Încuviințez din cap și îi mulțumesc, apoi dau credit cui se cuvine.

— Natalie este vrăjitoarea programărilor. Ea poate face ca aproape orice să funcționeze.

— Bine, pentru că s-ar putea să am un alt proiect pentru tine. Lasă-mă să discut cu soțul meu, Craig, când se întoarce acasă diseară de la ședința consiliului de administrație, și apoi vom aranja ceva.

— Sună foarte bine. Și ne vedem mâine să terminăm dulapurile.

În curând, mă întorc la biroul nostru din West 50s, unde las uneltele și materialele și sunt întâmpinat de nimeni alta decât însăși Stăpâna Programărilor, adică femeia care a schimbat cursul acestei nave.

— Hei, Wyatt, strigă Natalie de la biroul ei când intru.

Vedeți, aproape că îmi vine să-l sun pe Floyd și să-i spun că este *ușor* să-mi urmeze sfatul. Eu mă descurc în fiecare zi. Ce miracol! Mai ales dacă luăm în calcul faptul că am o asistentă cu mintea ascuțită de să te tai în ea, frumoasă, deșteaptă, fantastică în meseria ei și cu un zâmbet care mă ucide. Puteți spune despre mine că sunt de modă veche. Îmi place de mor o femeie cu un zâmbet minunat, iar Natalie, cu ochii ei albaștri strălucitori și părul blond de majoretă, câștigă detașat când vine vorba despre zâmbit. Este modelul perfect de femeie americană, ca o plăcintă cu mere, iar eu nu vreau altceva decât să o mănânc.

Adică, nu vreau asta.

La naiba, a sunat aiurea.

Nu vreau să-mi mănânc asistenta. Sau să i-o trag asistentei mele. Sau să-mi aplec asistenta peste birou.

Vedeți? Am urmat propriul sfat. Mădularul meu este în siguranță în pantaloni.

În plus, Natalie se pricepe foarte bine la ceea ce face, și nu e bine să mă gândesc la ea în acest fel. Ca să nu mai spun că este periculos. Ultima dată când m-am giugiulit cu cineva cu care lucram, afacerea mea s-ar fi putut prăbuși. Acea experiență m-a învățat o lecție pe care ar fi trebuit să o învăț cu mult timp în urmă – nu amesteca afacerile cu plăcerea. Vei obține un cocktail neplăcut, care îți lasă un gust amar. Așa că, deși Natalie are cel mai frumos chip pe care l-am văzut de mult timp și cea mai generoasă inimă, completată de o latură jucăușă și amuzantă, și chiar dacă am crezut cândva că mă dorește, nu pot să mă îndrept în direcția aia cu ea.

Păstrez lucrurile la un nivel simplu și lejer când afișează acel zâmbet ucigaș și mă întrebă:

– Cum merge contractul cu Mayweather?

Fac un gest de la trunchi până la picioare, apoi adulmec aerul pentru efect.

– Grozav, dar ai ceva care să înlătore mirosul de nesimțire de pe mine?

Arată spre rafturile de pe peretele îndepărtat al biroului nostru și răspunde sec:

– Raftul de sus. Partea stângă. Săptămâna trecută mi-am cumpărat un spray nou antidobitoci. Dar, uneori, este nevoie să te dai de câteva ori ca să aibă efect cum trebuie. Așa că folosește-l ca lumea, bine?

Ridic degetul mare în semn că am înțeles, mă prefac apoi că iau un spray și mă stropesc bine, după care îl pun la loc.

— Gata. Mult mai bine acum.

Apuc scaunul zdrențăros de culoarea muștarului de vizavi de biroul ei și mă cufund în el. Clienții nu vin aici; biroul este doar pentru noi, așa că ne putem zgârci la mobilă.

Ea învârte stiloul în mână.

— Deci, cine a provocat contaminarea de astăzi? A fost Floyd sau Kevin, electricianul unsuros pe care ai încercat să-l strângi de gât?

— Kevin Unsurosul avea nevoie să-l strângă cineva de gât. Ești sau nu de acord?

Ea încuviințează din cap.

— Complet de acord. Sunt atât de mult de acord cu tine, încât nu-mi pot imagina cât de mult aș mai putea fi de acord.

— Strangularea a fost sută la sută necesară, adaug eu, deoarece Kevin s-a dat la ea când a trecut pe aici cu câteva săptămâni în urmă.

Uitați cum stă treaba – Natalie ar putea să-l dea cu cracii-n sus într-o clipită. Putea să-l trântască ea însăși la pământ. Dar rahatul ăla pe care l-a făcut cu privirile și comentariile obscene nu ține la mine. Aș fi făcut la fel și dacă un tip ar fi încercat să se dea la sora mea mai mică, Josie, la patiseria unde lucrează. Așa că i-am pus o mână pe umăr lui Kevin, în stil vulcanian, și l-am escortat imediat afară din biroul meu. Nimeni, și chiar vreau să spun că nimeni, nu are voie să se dea la angajații mei.

— Astăzi a fost Floyd, îi spun, apoi îi zic versiunea sigură pentru locul de muncă a poveștii – cea despre cuceririle lui Floyd în rândul clientelor, nu comentariile sale despre culcatul cu asistentele.

Nu este nevoie ca așa ceva să rămână plutind în aer între noi. Nu pot să plantez ideea aia interzisă în capul ei.

Acea idee riscantă, periculoasă, murdară, jėjoasă, al dracului de seducătoare. Privirea îmi cutreieră pentru scurt timp prin birou, și cataloghez toate locurile care cer să fie botezate. Biroul ei, scaunul ei, podeaua...

Și, dintr-odată, capul mi se umple de un tumult sălbatic de idei nepotrivate. Exact ceea ce nu ar trebui să se întâmple. Este ca și cum extraterestri în călduri mi-au invadat mintea.

Dar eu nu sunt Floyd. Pot să mă comport mai bine de atât, așa că îmi imaginez o menghină, îndes imaginile în ea și le zdrobesc afară din mintea mea. Atât imaginile lascive, cât și extraterestrii în călduri.

— Apoi, l-am condus afară din casa Lilei și i-am zis că ne vedem mai târziu, îi spun, terminând povestea, în timp ce îmi trec o mână prin părul meu șaten-închis. Adică mai târziu într-o altă viață.

— Hmm..., spune ea.

— „Hmm, asta este grozav” sau „Hmm, de ce i-ai dat papucii unuia dintre furnizorii noștri”?

— Hmm de genul „povestea ta îmi dă o idee bună”. Ceva ce vreau să fac de mult timp.

— Și ce vrei să faci?

Ochii îi strălucesc. Ai ei sunt de o nuanță mai deschisă decât ai mei, care sunt de un albastru-închis.

— Vrei să găsești un nou furnizor de balamale?

Ideea este mai mult decât perfectă. Lovesc cu entuziasm cu palma de marginea biroului ei.

— Da. Și, ca să știi, ești genială și ado...

Am tăiat ultimul cuvânt, astfel încât să sune ca o notă joasă de bas. Notă pentru mine însumi: Nu îi spune că este adorabilă când le reproșezi altor bărbați că se dau la ea la serviciu.

Mă privește, așteptând să-mi termin propoziția, și, cumva, răsucesc cuvintele într-un nou compliment, în timp ce spun:

— Genială și... abundentă.

„Abundentă? Serios? Ce naiba a fost asta? Poate că nu va remarca.”

Nu am eu norocul ăsta.

— Abundentă? Întreabă ea, scepticismul simțindu-i-se pregnant în voce.

Așa cum ar și trebui să fie, la dracu’!

— Sunt abundentă?

Încuviințez din cap și îi dau înainte, asumându-mi prostia care mi-a ieșit pe gură:

— Mintea ta. Este ca o abundență de idei. Este o bogăție de Ziua Recunoștinței. Este abundentă – spun, pentru că trebuie să fac să pară convingătoare această mușamalizare.

Ea își îndreaptă umerii.

— Dacă spui tu, Hammer. Iar acest creier abundent a fost cu doi pași înaintea ta astăzi. Am găsit deja un nou furnizor. Am sunat pe ici, pe colo, am vorbit cu câțiva colegi de-ai noștri și am primit câteva recomandări excelente. Am deja pregătit un nou tip cu balamale.

Zâmbetul meu se răspândește rapid.

— La naiba! Ești cu trei pași înaintea mea.

— O asistentă bună așa și trebuie să fie.

— Iar tu ești una grozavă. Ce-ai zice să sărbătorim cele șase luni în care ai făcut din WH Carpentry & Construction o afacere mult mai bună decât era înainte?

WH vine de la numele meu, Wyatt Hammer.

Dar WH ar putea însemna și altceva. Veți vedea. Nu vă faceți griji. Întregul Oreo, vă aduceți aminte? O să vi-l ofer pe tot.